

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **J. K.**
bytem X
zastoupen JUDr. Janem Brožem, Ph. D., advokátem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

za účasti: **Rezidence Na Úbočí s. r. o., IČ 19566506**
sídlem Korunní 1208/74, 101 00 Praha 10
zastoupena JUDr. Borisem Vacou, advokátem
sídlem Dlouhá 16, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2025, sp. zn. S-MHMP 135618/2025/STR, čj. MHMP 631976/2025

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2025, sp. zn. S-MHMP 135618/2025/STR, čj. MHMP 631976/2025, a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 ze dne 30. 9. 2024, čj. MCP8 570298/2024, sp. zn. MCP8 209813/2024/OV.Lju, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 270 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Brože, Ph.D., advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Úřad městské části Praha 8 (dále jen „*stavební úřad*“) vydal k žádosti společnosti Rezidence Na Úbočí s. r. o. (dále také jako „*stavebník*“) povolení pro stavební záměr „*Viladům Na Úbočí, Praha Libeň, ulice Na Úbočí*“ umístěný na pozemcích parc. č. 793/1, 793/2, 793/3 a 3767 v katastrálním území Libeň (dále též „*stavba*“).

2. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

3. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, protože již stavební povolení bylo stavebním úřadem vydáno v rozporu se stavebním zákonem a byla jím podstatně zkrácena práva žalobce. Rozhodnutí žalovaného je též nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, vychází ze zjevně nesprávného právního posouzení věci a jemu předcházející řízení vykazuje zásadní vady.

Řízení před správními orgány

4. Stavební úřad přípisem ze dne 21. 6. 2024, čj. MCP8 325897/2024, jenž byl žalobci doručen dne 22. 7. 2024, oznámil zahájení stavebního řízení na základě žádosti stavebníka, jehož předmětem je stavební povolení pro předmětný stavební záměr. Vzhledem k tomu, že žádost stavebníka byla podána dne 14. 4. 2024, v souladu s přechodnými ustanoveními zákona č. 283/2021 Sb., nového stavebního zákona, bylo vedeno stavební řízení podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon z roku 2006*“).

5. Žalobce podal dne 31. 7. 2024 své vstupní podání označené jako „*Vstupní námítka/vyjádření podatele*“, v nichž poukázal na to, že stavební záměr nedisponuje vůbec pravomocným územním rozhodnutím, protože nelze vedené stavební řízení vůbec vést, natožpak v něm rozhodnout. Stejně tak poukázal na fakt, že objektivně není možné podávat námítky, když není zřejmé, zda podkladové územní rozhodnutí vůbec někdy nabude právní moci a jaký bude jeho obsah.

6. Protože ani po třech měsících po učinění svého podání nebyl žalobce informován o stavu stavebního řízení, podal dne 31. 10. 2024 žádost o sdělení stavu věci, kterou dne 6. 11. 2024 urgoval. Dne 27. 11. 2024 pak zástupce žalobce zjistil, že stavební úřad doručoval zástupci žalobce nesprávně do datové schránky KVB advokátní kanceláře s. r. o., IČ: 01460412, se sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice [dále jen „*KVB*“] IDDS: btdshye, přípis ze dne 31. 10. 2024, čj. MCP8 701470/2024, označený jako „*Doslání rozhodnutí*“. Přílohou Doslání rozhodnutí je sken rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 9. 2024, čj. MCP8 570298/2024, které bylo vypraveno dne 2. 10. 2024 (dále jen „*stavební povolení*“).

7. V návaznosti na obdržené doslání rozhodnutí podal žalobce dne 27. 11. 2024 prostřednictvím svého zástupce podání označené jako „*Upozornění na chybné doručování*,

Odvolání (blanket) a Žádost o zaslání elektronického stejnopisu rozhodnutí“. Odvolání směřovalo do stavebního povolení, přičemž s ohledem na nedostatek časového prostoru byl žalobce nucen podat toliko odvolání v blanketní podobě.

8. Na toto Upozornění reagoval stavební úřad toliko svým přípisem ze dne 3. 12. 2024, jenž byl doručen žalobci dne 16. 12. 2024 a označen jako „*Výzva k odstranění nedostatků podání*“, na který reagoval žalobce podáním ze dne 23. 12. 2024, jímž doplnil podané odvolání, v němž namítal zejména nepřezkoumatelnost stavebního povolení (poukázal na to, že stavební úřad jej vlastně fakticky nijak neodůvodnil a ke splnění zákonných podmínek uvedl pouze „*plochá*“ konstatování bez odůvodnění; stejně tak za nepřezkoumatelné považoval žalobce stavební povolení v části, ve které se stavební úřad vůbec nevypořádal s tím, jaké pravomocné územní rozhodnutí vzal jako podklad pro své rozhodnutí). Žalobce dále namítal nesprávné právní posouzení věci, když stavební úřad založil svůj postup na tom, že s ohledem na podanou kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného (ve věci územního řízení), považuje územní rozhodnutí za nadále platné a nemá důvod to, že je stavebník držitelem pravomocného územního rozhodnutí, jakkoliv rozporovat. Konečně žalobce namítl i porušení ustanovení § 36 odstavec 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť v žádné fázi před vydáním stavebního povolení nebyli účastníci řízení – ani žalobce – informováni o tom, že stavební úřad shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí, že je možné se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, když legitimně předpokládal zastavení vedeného stavebního řízení, popř. alespoň jeho přerušení.

9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce zamítnuto a stavební povolení potvrzeno.

10. S ohledem na žalobní argumentaci je třeba podle názoru soudu zmínit i průběh předcházejícího územního řízení ve vztahu ke stavebnímu záměru a navazujícímu soudnímu přezkumu.

11. Dne 9. 11. 2018 podala paní Gabriela Smékalová (dále jen „*původní žadatelka*“) žádost o územní rozhodnutí. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 4. 5. 2021, čj. MCP8 331658/2020, bylo vydáno územní rozhodnutí, kterým byl stavební záměr umístěn (dále též „*Územní rozhodnutí 2021*“). Proti Územnímu rozhodnutí 2021 bylo podáno včasné a přípustné odvolání, přičemž žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 2. 2023, čj. MHMP 207496/2023, Územní rozhodnutí 2021 v části změnil a ve zbytku odvolání zamítl a Územní rozhodnutí potvrdil. Proti jeho rozhodnutí podal žalobce včasnou a přípustnou správní žalobu.

12. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2023, čj. 14 A 97/2023–99, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Proti rozsudku městského soudu podala původní žadatelka kasační stížnost, kasační stížnost podal též žalovaný. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ze dne 16. 4. 2025, čj. 2 As 364/2023–103, byla kasační stížnost původní žadatelky odmítnuta, ke kasační stížnosti žalovaného však NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení, které je u Městského soudu v Praze vedeno pod sp. zn. 14 A 97/2023. Důvodem pro zrušení byl chybný procesní postup ve vztahu k potenciálním osobám zúčastněným na řízení (absentovala doručka ve vztahu k původní žadatelce).

13. Z uvedeného skutkového děje žalobce v podané žalobě dovozuje stěžejní žalobní námitku, že územní rozhodnutí k předmětnému stavebnímu záměru z roku 2021 nebylo pravomocné a tedy nevyvolávalo žádné právní účinky přibližně v období od 14. 11. 2023 do 16. 4. 2025.

Žalobní body

14. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že žalovaný nesprávně právně posoudil relevantní otázky, nedostatečným způsobem vypořádal podané odvolání žalobce a akceptoval nezákonný postup stavebního úřadu, který vlastně vedl stavební řízení a vydal stavební povolení, aniž by stavebník, resp. stavební záměr disponoval pravomocným územním rozhodnutím (Územní rozhodnutí 2021 bylo zrušeno téměř půl roku před zahájením stavebního řízení rozsudkem MS v Praze a následně „obživlo“ jen pár týdnů před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí v důsledku vydání rozsudku NSS).

15. Žalobce předně namítl, že po vydání rozsudku Městského soudu v Praze ve věci přezkumu vydaného Územního rozhodnutí 2021 byl žalovaný nečinný a nevydal nové rozhodnutí ve věci, když mu byla věc vrácena k dalšímu řízení ze strany Městského soudu v Praze; ačkoliv podaným kasačním stížnostem nebyl přiznán odkladný účinek, žalovaný byl nedůvodně nečinný. Dále žalovaný vedl odvolací řízení proti stavebnímu povolení, v němž zcela ignoroval zákonné lhůty, jakkoliv podstata odvolání žalobce byla vlastně jednoduchá. Jde o otázku, zda bylo možné vést stavební řízení a vydat stavební povolení bez toho, aniž by stavebník disponoval pravomocným územním rozhodnutím pro povolovaný stavební záměr? Žalobce se domníval, že odvolací řízení proti stavebnímu povolení trvá dlouho z toho důvodu, že žalovaný je poměrně vytíženým správním orgánem, až dodatečně pochopil, že žalovaný v dané věci pouze „vyčkával“ na výsledek řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze s tím, že bude-li tento rozsudek zrušen, pohotově vydá napadené rozhodnutí v řízení o odvolání proti stavebnímu povolení a stroze uvede, že nezákonnost postupu stavebního úřadu byla „sanována“ tím, že v rámci odvolacího řízení již je k dispozici pravomocné Územní rozhodnutí 2021.

16. Nezákonnost napadeného rozhodnutí tedy spatřuje žalobce zejména v tom, že

a) žalovaný považuje za možné, aby bylo vydáno stavební povolení bez územního rozhodnutí, přičemž takovou vadu je následně možné „zhojit“ v odvolacím řízení; to je pak možné „sanovat“ principem jednotnosti řízení,

b) žalovaný má za to, že práva žalobce zkrácena nebyla, neboť ten mohl vlastně předpokládat, že jednou Územní rozhodnutí 2021 nabude právní moci, tudíž měl svá práva hájit tak, jako kdyby Územní rozhodnutí 2021 bylo v právní moci;

c) žalovaný má za to, že ustanovení § 112 odst. 1 stavebního zákona 2006 nahrazuje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu;

d) žalovaný má za to, že není obecně třeba postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.

17. Podle názoru žalobce absence pravomocného územního rozhodnutí v rámci stavebního řízení je natolik fatální vadou, že vydané rozhodnutí je nutné v rámci odvolacího řízení bez dalšího zrušit a věc vrátit k novému projednání. Takovou vadu nelze „zhojit“ v odvolacím řízení bez jakýchkoliv kroků tak, jak v dané věci učinil žalovaný.

18. Účastníci správního řízení musí mít objektivně možnost před tím, než správní orgán ve věci rozhodne, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se případně vyjádřit. V dané věci přitom nehraje vůbec roli to, zda vyjádření účastníků řízení může mít vliv na postup a závěr správního orgánu, nebo nikoliv. Podstata tohoto práva je vytvoření objektivní možnosti s tím, že pak již podklady pro vydání rozhodnutí nebudou znova doplňovány a měněny. Pakliže by se tak mělo stát, musí být opětovně účastníkům řízení dána možnost se s těmito podklady seznámit, a to tak, že správní orgán opětovně vyzve k seznámení s podklady a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu.

19. Toto právo přitom podle žalobce není „sanovatelné“ skrze aplikaci § 112 odst. 1 stavebního zákona 2006 tak, jak se snaží tvrdit žalovaný v napadeném rozhodnutí. Jeho právní názor je tedy zjevně nesprávný a nezákonný. Pro úplnost pak k závěru napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný tvrdí, že stavební úřad neměl „důvod“ pro postup podle § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož nedošlo k doplnění žádného podkladu, žalobce uvedl, že jednak toto tvrzení není pravdivé, neboť do správního spisu stavebního řízení byl minimálně doplňován dotaz na stav řízení o kasační stížnosti, z čehož by bylo možné „odhadovat“ další postup stavebního úřadu, ale žalobce se o tom nedozvěděl; jednak toto právo musí být objektivně umožněno účastníkům řízení uplatnit, musí být o takovém právu poučení, a to bez ohledu na to, zda vyjádření účastníků řízení může k něčemu vést či nikoliv. Závěrem pak žalobce namítl, že ani žalovaný jej s tím, že shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí postupem podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neseznámil, byť v rámci tohoto úkonu mohl alespoň naznačit, že závažná procesní pochybení stavebního úřadu „akceptuje“ jako ve své podstatě bagatelní a umožní žalobci alespoň někdy uplatnit jeho práva v rámci stavebního řízení.

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby

20. Žalovaný úvodem svého vyjádření k obsahu žaloby uvedl, že je mu známo, že je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů v zákonných lhůtách. Na obranu nedodržení procesních lhůt uvedl, že nečinnost ve vydání nového rozhodnutí o odvolání ve věci územního rozhodnutí nevyvolala podaná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu a čekání na „výsledek“ kasačního řízení, jak v žalobě tvrdí žalobce, ale to, že referent, který měl danou věc přidělenou k vyřízení, ukončil náhle pracovní poměr ze zdravotních důvodů. Odvolání proti stavebnímu povolení pod sp. zn. MCP8 209813/2024/OV.Lju, čj. MCP8 570298/2024, ze dne 30. 9. 2024, bylo dnem předání spisu (13. 2. 2025) přiděleno k vyřízení jinému referentovi. Odvolací řízení bylo ukončeno vydáním rozhodnutí ze dne 1. 6. 2025. Žalovaný časový úsek čtyř měsíců od předložení odvolání po vydání rozhodnutí o odvolání považuje za přiměřený zejména vzhledem k počtu několik desítek odvolání, která žalovaný obdrží jako odvolací správní orgán za jeden měsíc. Žalovaný proto nemůže přijmout úvahy žalobce o „vyčkávání“ na výsledek kasační stížnosti.

21. K neexistenci pravomocného územního rozhodnutí v průběhu stavebního řízení u prvoinstančního orgánu se žalovaný vyjádřil na stranách 6 a 7 žalobou napadeného

rozhodnutí. Žalovaný k tomu dodává, že z rozhodnutí o povolení stavby ze dne 30. 9. 2024 vyplývá, že stavební úřad posuzoval splnění podmínek rozhodnutí o umístění stavby jako s pravomocným rozhodnutím, jinak by nemohl uvést na straně 3, že přezkoumal žádost z hledisek uvedených v ustanovení § 111 stavebního zákona, tedy zda projektová dokumentace je zpracována v souladu s územním rozhodnutím (§ 111 odst. 1 písm. a/ stavebního zákona). K nápravě došlo až v odvolacím řízení, kde žalovaný nezjistil rozpor s daným ustanovením.

22. Žalovaný má za to, že když žalobce zjistil, že rozsudkem NSS se stalo rozhodnutí o umístění stavby pravomocné, nic mu nebránilo v tom, aby i v průběhu odvolacího řízení uplatnil konkrétní věcné námitky, v čem nebyly splněny podmínky územního rozhodnutí. Pokud by námitky svým obsahem upozorňovaly na porušení hmotného práva, tedy na porušení ust. § 111 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, že projektová dokumentace pro stavební povolení nebyla zpracovaná podle podmínek územního rozhodnutí, byl by žalovaný za takové situace v odvolacím řízení povinen se námitkami zabývat. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudek ze dne 18. 11. 2003, čj. 52 Ca 1/2003 -77 (publikován pod č. 88/2004 ve Sbírce NSS), ve kterém Krajský soud v Hradci Králové výklad koncentrace v územním a stavebním řízení rozvinul, když uvedl, že „pouze v případě, že obsahem uplatněné námitky bude tvrzení o porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva, je správní orgán povinen se námitkou zabývat i v případě, že byla uplatněna po marném uplynutí lhůty“.

23. K námitce neseznámení s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu se žalovaný vyjádřil na straně 9 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je nadále přesvědčen o tom, že v průběhu odvolacího řízení nenastaly skutečnosti odůvodňující postup podle § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce neuvedl, co způsobilo krácení na jeho právech, když další podklady, o kterých by žalobce neměl povědomí, do spisu nebyly doloženy.

24. Žalovaný je přesvědčen, že není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud příslušný správní orgán souběžně s oznámením o zahájení řízení stanoví lhůtu, ve které účastníci mohou navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a také lhůtu, ve které se účastníci řízení mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, co účastník postupoval v souladu s poučením, příslušný správní orgán následně spis založený ve věci doplňoval či nikoliv, a zda účastníci řízení měli faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. Ze spisu je zřejmé, že uvedený postup stavebního úřadu byl dodržen v rámci prvoinstančního řízení a v odvolacím řízení nové podklady nebyly doloženy. Z odvolacího spisu je zřejmé, že spis dále nebyl doplňován o další podklady pro rozhodnutí ve věci, ke kterým se žalobce v pozici účastníka řízení nemohl vyjádřit a o kterých by nevěděl. Proto tato skutečnost nemůže vést k závěru, že právo žalobce podle daného ustanovení bylo přesto porušeno.

25. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Řízení před soudem

26. Městský soud v Praze oslovil v souladu s ustanovením § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), potenciální osoby zúčastněné na řízení. Jedná se o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a

povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí a dále osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu. Na výzvu soudu ze dne 22. 7. 2024 se ve lhůtě určené soudem postavení osoby zúčastněné na řízení domáhal stavebník, tj. společnost Rezidence Na Úbočí s. r. o. Jiné subjekty právo osoby zúčastněné na řízení neuplatnily.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

27. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k předmětu sporu uvedla, že na prvním místě považuje za potřebné zdůraznit, že k výzvě stavebního úřadu ze dne 21. 6. 2024, čj. MCP8 325897/2024, vznesl pouze a jen jednu námitku, která se týkala výlučně skutečnosti neexistence pravomocného územního rozhodnutí. Uvedené je rozhodující pro určení okruhu právních otázek, o kterých je možné v nadepsaném řízení rozhodovat, neboť podání námitek ve stavebním řízení má procesně prekluzivní (koncentrační) účinek. Opožděné námitky se zpravidla neprojednávají.

28. Pokud žalobce odvozuje nepřezkoumatelnost stavebního povolení z nedostatku pravomocného územního rozhodnutí, nelze s tímto tvrzením žalobce souhlasit, neboť ke dni vydání napadeného rozhodnutí platilo územní rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2023, čj.: MHMP 207496/2023, sp. zn.: S-MHMP 1891452/2021/STR, které bylo a nadále je v právní moci. Správní řízení od zahájení až po pravomocné rozhodnutí (včetně odvolání) tvoří jeden procesní celek; podklady i skutková zjištění se mohou tvořit a doplňovat v kterémkoli stupni řízení, ovšem bez vybočení z předmětu řízení, tedy pokud ke dni vyhotovení napadeného rozhodnutí pravomocné územní rozhodnutí existovalo, důvodnost námítka žalobce odpadla. Jiná námitka vznesena nebyla, tedy je zřejmé, že jiné námitky ve vztahu k povolovanému záměru žalobce neměl, jinak by je nepochybně vznesl.

29. Namítá-li tedy žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí, osoba zúčastněná uvádí, že bylo vydáno v souladu se zákonem, když ke dni jeho vydání existovalo a nadále existuje pravomocné územní rozhodnutí, kterým došlo k povolení umístění stavby, čímž sama o sobě odpadla důvodnost podané námítka.

30. K absenci realizace poučovací povinnosti osoba zúčastněná uvedla, že ačkoliv žalobce dále brojí proti tomu, že nebyl vyzván k seznámení se podklady pro vydání rozhodnutí a k těmto podkladům se případně vyjádřit, není osobě zúčastněné zřejmé, s ohledem na jedinou námitku žalobce, jak byl žalobce údajně zkrácen na svých právech, když tomu tak prokazatelně nebylo. Žalobce v žalobě poukazuje na to, že význam seznámení se sepisem spočívá ve vytvoření objektivní možnosti zjistit, zda podklady pro vydání rozhodnutí nebyly doplňovány a měněny. Vzhledem k tomu, že žalobce nenamítá v rámci žaloby, že by došlo k doplnění podkladů, o kterých před vydáním napadeného rozhodnutí nevěděl, je zřejmé, že nemohlo dojít k porušení procesních práv žalobce.

31. S ohledem na uvedené, na důkazy založené ve správním spise proto osoba zúčastněná považuje žalobu za zcela nedůvodnou a navrhuje, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

32. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

33. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.

34. Žaloba je důvodná.

35. Městský soud o věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem účastníci nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Důvodem pro nařízení jednání soud neshledal ani dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 – 117, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná též online na www.nssoud.cz).

36. Městský soud proto přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí.

37. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Musí se jednat o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek relevantních důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016 - 64).

38. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*

39. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016 - 123, publikované pod č. 3668/2018 ve Sbírce NSS, odst. [29]). Soud v tomto případě takového pochybení neshledal. Napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost, jelikož z jeho výroku lze seznat, jak správní orgán rozhodl, a jeho odůvodnění dává smysl, který svědčí o skutkových a právních důvodech, jež jej vedly k vydání rozhodnutí. Na základě toho dospěl soud k závěru, že ani napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

40. Vzhledem k tomu, že soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelné, přistoupil k vlastnímu přezkumu rozhodnutí.

41. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o vydání stavebního povolení, jehož předmětem je bytový dům o jednom podzemním podlaží a pěti nadzemních podlaží, tvořený jednoduchou hranolovou hmotou vystupující z podzemního podlaží, která směrem k ulici tvoří ohradní zeď. V úrovni 1. NP vytváří terasu, ze které vystupuje hmota domu s plochu střechou. Půdorysný rozměr v úrovni 1. PP je max. 25,8 x 20,6 m. Půdorysný rozměr je proměnlivý, protože respektuje obloukový tvar komunikace, max. hloubka bude 22 m. Z podstavce, tvořeného 1. PP bude vystupovat hlavní hmota objektu o půdorysných rozměrech max. 19,20 x 17,0 m. Výška stavby (resp. technických výstupků na střechu) bude max. + 18,9 m = 231,250 m n.m., vztaženo k ± 0,000 = úroveň 1. NP = 212,350 m n.m. Doprava v klidu je řešena hromadnou garáží pro 17 parkovacích stání v podzemním podlaží. Do prostoru garáží bude vjezd z ulice Na Úbočí. V 1. NP, zapuštěném částečně do terénu, budou umístěny technické a sklepní prostory a 4

bytové jednotky. V dalších nadzemních podlažích budou umístěny byty. Hlavní vstup do domu bude z úrovně terasy v 1. NP. Likvidace dešťových vod je řešena pomocí retenčního objektu pod podlahou 1. PP, o objemu 14,5 m³, s regulovaným odtokem do veřejné kanalizace 3 l/s. Napojení na veřejnou část přípojek el. energie, plynu, vody a sítí el. komunikací zůstává stávající. Veřejná část kanalizační přípojky bude posílena ve stávající půdorysné stopě na pozemku parc. č. 3767 k.ú. Libeň. Součástí záměru je nový sjezd z místní obslužné komunikace Na Úbočí formou chodníkového přejezdu.

Absence rozhodnutí o umístění stavby

42. Žalobce v první řadě namítl, že žalovaný považuje za možné, aby bylo vydáno stavební povolení bez územního rozhodnutí, přičemž takovou vadu je následně možné „zhojit“ v odvolacím řízení; to je pak možné „sanovat“ principem jednotnosti řízení.

43. Městský soud v Praze má za to, že územní rozhodnutí připojené k žádosti o stavební povolení podle § 110 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb. musí být pravomocné v době zahájení stavebního řízení. Územní rozhodnutí je podkladem pro stavební povolení, jako takové musí být právně účinné, tedy pravomocné, aby stavební úřad mohl na jeho základě rozhodovat o povolení stavby. Pokud stavebník připojil nepravomocné územní rozhodnutí, stavební úřad neměl zahájit řízení nebo jej měl přerušit, dokud rozhodnutí nenabude právní moci. V případě, že by bylo územní rozhodnutí zrušeno po vydání stavebního povolení, může být následně zpochybněna i zákonnost stavebního povolení – k tomu viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 6. 2024, čj. 1 As 277/2022 – 54.

44. Ustanovení § 110 odst. 2 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 vyžaduje připojení územního rozhodnutí, pokud jej nevydal stavební úřad příslušný k povolení stavby. Soud na základě uvedeného považuje v rámci přezkumu zákonnosti stavebního povolení za vhodné ověřit právní moc územního rozhodnutí ke dni zahájení stavebního řízení. Pokud totiž stavební úřad zahájil řízení bez pravomocného územního rozhodnutí, může být řízení zatíženo vadou, která může vést k jeho zrušení nebo obnově.

45. V nyní posuzované věci stavební úřad zahájil řízení o vydání stavebního povolení oznámením ze dne 21. 6. 2024. Jak již soud uvedl výše v bodech 11 a 12 tohoto rozsudku, územní rozhodnutí k předmětnému stavebnímu záměru bylo vydáno dne 4. 5. 2021, rozhodnutím odvolacího orgánu bylo částečně změněno dne 17. 2. 2023 a zrušeno bylo rozsudkem Městského soudu v Praze dne 14. 11. 2023. Rozsudkem NSS ze dne 16. 4. 2025 byl rozsudek městského soudu zrušen. V období mezi 14. 11. 2023 a 16. 4. 2025 nebylo územní rozhodnutí pravomocné.

46. K argumentaci žalovaného soud nepřehlédl, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí tomu tak již nebylo a územní rozhodnutí bylo pravomocné. Pokud jde o žalobcem nastolenou otázku, zda skutečnost, že v době zahájení řízení o vydání stavebního povolení a v době jeho vydání územní rozhodnutí nebylo pravomocné a tedy nemohlo vyvolávat v něm uvedené účinky, měla za následek takovou vadu řízení ve věci vydání stavebního povolení, že to mohlo mít za následek nezákonné či věcně nesprávné rozhodnutí, soud má za to, že tato žalobní námitka je důvodná.

47. Stanoví-li stavební zákon z roku 2006 mezi podmínky pro zahájení řízení o povolení stavby přiložení územního rozhodnutí, je podle názoru soudu z logiky věci zřejmé, že má-li

být stavba povolena, musí být územní rozhodnutí vydané, platné a účinné po celou dobu řízení o podané žádosti o povolení stavby. Stavební zákon z roku 2006 podle názoru soudu pamatuje i na možný vznik situace, k níž došlo v nyní posuzované věci, tj. že územní rozhodnutí je napadeno správní žalobou, nicméně je vždy na stavebním úřadu, aby splnění podmínky vydaného, platného a účinného územního rozhodnutí zkoumal, a nebude-li podmínka naplněna, má k dispozici nástroje, kterými takto vzniklou situaci může řešit (přerušení řízení o vydání stavebního povolení). Tím, že stavební úřad v nyní posuzované věci takto nepostupoval, když zahájil řízení o vydání stavebního povolení a vydal jej přesto, že územní rozhodnutí bylo soudem zrušeno, zatížil celé řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Podle názoru soudu nelze takovou vadu zhojit tím, že odvolací orgán využije časového „okna“, kdy v důsledku vydaného rozsudku NSS územní rozhodnutí „obživlo“ do doby, než o správní žalobě proti němu směřující znovu rozhodne Městský soud v Praze. Takový postup soudu se jeví jako účelový a popírající smysl a účel právní úpravy vydání stavebního povolení na základě již dříve vydaného, pravomocného a účinného územního rozhodnutí.

Nedodržení povinností vyplývajících z ustanovení § 36 odstavec 3 správního řádu

48. Žalobce namítl nesprávnost a nezákonnost postupu žalovaného, pokud dospěl k závěru, že ustanovení § 112 odst. 1 stavebního zákona 2006 nahrazuje ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu; nebylo tedy v posuzované věci třeba postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.

49. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

50. S žalobcem lze souhlasit potud, že pakliže by ve smyslu shora uvedeného ustanovení nebyla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům a průběhu řízení, navrhopat vlastní důkazy, vyjadřovat své námítky a stanoviska atd., jednalo by se o porušení práv žalobce Soud přitom míní, že z poučení v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 6. 2024 není zřejmé, zda se jedná o poslední možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním samotného rozhodnutí, resp. zda se jedná o výzvu účastníkům seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, stejně tak jako k řízení (včetně navrhování vlastních důkazů a činění vyjádření) ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň lze souhlasit se žalobcem, že v poučení absentuje informace, že stavební úřad hodlá vydat rozhodnutí, popř. stanovení lhůty k vyjádření k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním.

51. Správným postupem stavebního úřadu, jakožto správního orgánu I. stupně, by bylo upozornit účastníky na to, že bude vydáno rozhodnutí a že mají poslední možnost k využití svých procesních práv týkajících se seznámení s podklady, k vyjádření k nim, podání návrhů na doplnění atd.

52. Stavební úřad se v poučení obsaženém v oznámení o zahájení řízení odkázal na ustanovení § 112 odstavec 2 stavebního zákona 2006, podle něhož platí, že od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění. Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která

nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.

53. Žalovaný vycházel z právního názoru, podle něhož ustanovení § 112 odstavec 2 stavebního zákona z roku 2006 je oproti obecné právní úpravě obsažené v § 36 správního řádu právní úpravou speciální. Oproti obecné úpravě správního řízení, v jehož průběhu mohou účastníci uplatňovat námitky a navrhopvat důkazy až do vydání rozhodnutí (zásada jednotnosti řízení - § 36 odst. 1 správního řádu), se v průběhu stavebního řízení uplatňuje tzv. zásada koncentrace řízení, která omezuje možnost účastníků a dotčených orgánů uplatňovat námitky, navrhopvat důkazy a podávat závazná stanoviska jen do určitého úseku stavebního řízení. Pokud by byly tyto úkony učiněny opožděně, nebude k nim stavební úřad přihlížet.

54. Uvedené oznámení bylo doručeno žalobci dne 11. 7. 2024, žalobce reagoval zasláním podání nazvaným Vstupní námitky – vyjádření podatele, jehož součástí byla plná moc žalobce pro JUDr. Jana Brože, Ph. D., advokáta. Ten pak dne 31. 10. 2024 žádal o sdělení stavu věci, načež mu stavební úřad téhož dne doslal vydané rozhodnutí o stavebním povolení ze dne 30. 9. 2024 s tím, že špatným vygenerováním systémem bylo rozhodnutí doručeno žalobci namísto jemu zvolenému právnímu zástupci. Zástupce žalobce dne 6. 11. 2024 reakci na žádost o sdělení stavu věci urgoval a dne 27. 11. 2024 stavební úřad upozornil na trvajících chybné doručení, kdy rozhodnutí o vydání stavebního povolení nebylo doručeno zástupci žalobce JUDr. Janu Brožovi, advokátovi, ale do datové schránky společnosti KVB advokátní kancelář s. r. o. Zároveň zástupce žalobce podal proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení blanketní odvolání.

55. Stavební úřad reagoval na sdělení zástupce žalobce výzvou ze dne 3. 12. 2024 k odstranění nedostatků blanketního odvolání. Spisový materiál dále obsahuje doplnění odvolání ze dne 23. 12. 2024, výzvu stavebního úřadu ze dne 14. 1. 2025 k vyjádření ostatních účastníků řízení k žalobcem podanému odvolání, žalobou napadené rozhodnutí o odvolání a oznámení žalovaného ze dne 25. 6. 2025 o jeho nabytí právní moci. Součástí spisového materiálu (Příloha ke spisu odvolacího správního orgánu) je však i písemnost stavebního úřadu ze dne 17. 2. 2025, kterou bylo odvolacímu orgánu přeposláno vyjádření účastníků řízení PhDr. R. P. a MUDr. R. P. ze dne 2. 2. 2025, v němž uvedli, že souhlasí a plně podporují odvolací návrh žalobce, aby bylo napadené stavební povolení zrušeno a řízení o něm zastaveno, neboť bylo zahájeno a vedeno bez pravomocného rozhodnutí o umístění stavby, tedy v rozporu s příslušnou právní úpravou.

56. Z uvedeného plyne, že ani stavební úřad, ani žalovaný odvolací orgán před vydáním rozhodnutí o stavebním povolení a napadeného rozhodnutí nepoučili účastníky řízení ve smyslu § 36 odstavec 3 správního řádu. Dále je zřejmé, že v řízení před stavebním úřadem po vydání oznámení o zahájení řízení kromě žalobce žádné listiny žádným subjektem založeny nebyly, a pokud jde o odvolací řízení, v něm kromě žalobce do spisu založili své vyjádření k žalobcově odvolání PhDr. P. a MUDr. P. Žalobce prokazatelně nebyl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání seznámen s vyjádřením PhDr. P. a MUDr. P.

57. Městský soud v Praze posuzoval, zda se v daném případě jedná o pochybení, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Zprv je třeba zdůraznit, že není zásadní, jak správní orgán nazve výzvu, jímž účastníku řízení sděluje, že může uplatnit práva stanovená v § 36 odst. 3 správního řádu, nýbrž podstatný je obsah dané výzvy a skutečnost, zdali je účastník řízení informován o jeho právech vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu. Neboli důležitý pro naplnění práv účastníků vyplývajících z § 36 odst. 3 správního řádu je především faktický stav, tj. zda účastník (v tomto případě žalobce), měl skutečnou možnost seznámit se s úplným správním spisem (viz rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009 – 243). Této povinnosti žalovaný v posuzované věci nedostál.

58. Po vydání předmětného oznámení již správní spis o žádné další podklady (kromě vyjádření P., které však nelze označit jako podklad rozhodnutí) doplňován nebyl. Žalobce ani sám ani jeho zástupce na základě tohoto oznámení nevyužili práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí. Pakliže smyslem a účelem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2013, čj. 1 As 85/2013-51, či rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243), nelze shledat podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, pokud žalobce nebyl seznámen s obsahem vyjádření PhDr. P. a MUDr. P.

59. Soud však nesdílí názor žalovaného vyjádřený v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakovaný v rámci vyjádření k žalobě, že ustanovení § 112 odstavec 2 stavebního zákona z roku 2006 je ustanovením speciálním oproti § 36 odstavec 3 správního řádu. Soud má za to, že správní řád v předmětném ustanovení upravuje právo účastníka řízení na to, aby byl ze strany správního orgánu upozorněn, že správní orgán ukončil shromažďování podkladů a je připraven vydat rozhodnutí ve věci. Smyslem tohoto ustanovení tedy je umožnit účastníku řízení seznámit se s podklady správního rozhodnutí ještě dříve, než bude ve věci rozhodnuto. Stavební zákon z roku 2006 naproti tomu v § 112 odstavec 2 naopak omezuje účastníka řízení v jeho právu v řízení navrhopvat důkazy a podávat vyjádření, a to jednak časově, jednak věcně. Odkazem na toto ustanovení se podle názoru soudu správní orgán nemůže zprostit odpovědnosti za řádné poskytnutí prostoru účastníku řízení seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. Tuto povinnost správní orgány obou stupňů v řízení nesplnily. Koncentrace řízení podle § 112 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 nebrání uplatnění práva účastníka podle § 36 odst. 3 správního řádu (k tomu viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, čj. 30 A 15/2019-107). Také NSS opakovaně potvrdil, že právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je zásadní procesní garancí (rozsudek NSS čj. 9 As 174/2024-23) a výslovně vyjádřil, že ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je nezbytné pro zajištění spravedlivého procesu, takže správní orgán nemůže nahradit výzvu k vyjádření pouhým oznámením o zahájení řízení (rozsudek NSS čj. 5 A 152/2002-41, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná též online na www.nssoud.cz).

60. Soud proto shrnuje, že ustanovení § 112 odst. 2 stavebního zákona stanoví koncentraci řízení, tj. námítky a důkazy musí být uplatněny nejpozději při ústním jednání nebo ve stanovené lhůtě. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu zajišťuje právo účastníka vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním. Judikatura správních soudů pak potvrzuje, že

koncentrace řízení nesmí omezit právo účastníka vyjádřit se k novým nebo změněným podkladům, zejména závazným stanoviskům.

61. Námitka žaloby je však důvodná i proto, že v posuzované věci nastala situace, kterou odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí vyvolal sám žalovaný. Na stranách 8 a 9 žalobou napadeného rozhodnutí totiž žalovaný uvádí, že „je nutno přisvědčit odvolateli, že stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení a vydal stavební povolení přesto, že územní rozhodnutí nebylo v právní moci. Jak odvolací správní orgán uvádí výše, tento nedostatek byl odstraněn v odvolacím řízení, kdy zrušením rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2023, čj. 14 A 97/2023-99, se stalo rozhodnutí o umístění stavby opět pravomocné. Vrácení věci soudu k dalšímu řízení není předběžnou otázkou dle ust. § 57 správního řádu pro odvolací řízení, neboť žalobě nebyl přiznán odkladný účinek“.

62. Uvedený výňatek z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání svědčí o tom, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně pro rozhodnutí o odvolání rozhodného skutkového stavu, z něhož zároveň vyplývá i změna právního posouzení věci. Citované tvrzení žalovaného však není ve spisovém materiálu předloženém žalovaným nijak doloženo, ve spise není založen stejnopis předmětného rozsudku NSS, soud proto dovodil, že žalovaný odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí skutkovým a právním závěrem, který nemá oporu ve spisovém materiálu. Žalobce jako účastník řízení nebyl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí s uvedenou změnou skutkového i právního stavu seznámen, nebyl žalovaným nijak vyrozuměn o popsané změně. Taková okolnost je pak důvodem pro zrušení rozhodnutí i bez nařízení jednání podle § 76 odstavec 1 písm. b) s. ř. s.

Nedodržení zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí

63. Námitka žaloby, že žalovaný úmyslně nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí o vydání stavebního povolení a o odvolání proti němu, když vyčkával, jak se vyvine procesní situace okolo správní žalobou a následně i kasačními stížnostmi napadených rozhodnutí o povolení umístění stavby, není důvodná. Jakkoliv objektivně nedošlo k dodržení zákonem stanovených pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí, což žalovaný sám připouští, není tato okolnost sama o sobě důvodem pro závěr o nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícímu řízení. Právní úprava nespojuje s prodlením správních orgánů při vydání meritorního rozhodnutí následek nezákonnosti, naopak správní řád obsahuje úpravu účinného procesního prostředku proti nečinnosti správního orgánu (§ 80 správního řádu) a je jen na účastníku řízení, zda tohoto právního prostředku využije, či nikoliv.

Závěr a náklady řízení

64. Na základě všech shora uvedených závěrů soud dospěl k názoru, že žaloba byla podána důvodně, a protože vady řízení a žalobou napadeného rozhodnutí podle názoru soudu nelze zhojit v odvolacím řízení, rozhodl soud podle § 78 odst. 1 s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i podle § 78 odstavec 3 s. ř. s. o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu. Zároveň soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odstavec 4 s. ř. s.). Na správních orgánech obou stupňů nyní bude znovu posoudit žádost stavebníka o vydání stavebního povolení z pohledu naplnění všech zákonem stanovených podmínek (zejména pak existence platného, pravomocného a účinného rozhodnutí o umístění stavby) a vydat nové rozhodnutí v řízení, v němž budou náležitě respektována a zachována práva

účastníků řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odstavec 5 s. ř. s.).

65. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu náleží právo na náhradu nákladů řízení. Ty sestávají z následujících položek:

- zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč;
- odměna za zastupování advokátem, který ve věci učinil dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby), za které mu náleží částka 4 620 Kč/úkon (§ 9 odst. 5 a § 7 bod 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu), tedy 9 240 Kč;
- paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč/úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 900 Kč;
- náhrada daně z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) zaokrouhlená na celé koruny nahoru (§ 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu) ve výši 2 130 Kč $[(9240 + 900) \times 0,21]$.

66. Celkem tedy žalobci náleží náhrada nákladů řízení v částce 15 270 Kč. Lhůtu k platbě náhrady nákladů řízení stanovil soud podle § 160 odst. 1 v části věty za středníkem zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů – „o. s. ř.“ - ve spojení s § 64 s. ř. s.

67. Osobě zúčastněné na řízení nebyly soudem uloženy žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž by jí vznikly náklady, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

pokračování
92/2025

11 A

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 20. října 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu